

Arrest

nr. 224 888 van 13 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 17 mei 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn maar in werkelijkheid de Indiase nationaliteit heeft, komt op 17 mei 2018 de luchthaven van Zaventem binnen in het bijzijn van zijn ouders. Er wordt een administratief verslag opgesteld door de politie.

Op 17 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris (hierna ook: de gemachtigde) ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op

verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest nr. 218 977 van 27 maart 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 17 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook een inreisverbod voor drie jaar ten opzichte van verzoeker (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Aan de heer:

Naam : I. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1998

geboorteplaats :

nationaliteit : India

In voorkomend geval, A.: A., M. (...) °(...).2001 Afghanistan – A., H. (...) °(...)/1998 Verenigd Koninkrijk

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften. Betrokkene maakte gebruik van een totaal vals paspoort op naam van A. H. (...) °(...).1998 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...)) van de politie zone van Zaventem VVR.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. (aanmelding bij de gemeente binnen de termijn van 3 werkdagen)

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften. Betrokkene maakte gebruik van een totaal vals paspoort op naam van A. H. (...) °(...).1998 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...)) van de politie zone van Zaventem VVR.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van

de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet te kunnen lezen of schrijven. Het formulier hoorrecht kan in dit stadium niet worden ingevuld. In het gesloten centrum zal hij opnieuw gehoord worden in het kader van artikel 3 EVRM.

(...)"

Op 23 mei 2018 dient verzoeker in het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 mei 2018 wordt een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 18 juni 2018 verzoekt België de Zwitserse autoriteiten om verzoeker over te nemen overeenkomstig artikel 12.4 van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 20 juni 2018 weigeren de Zwitserse autoriteiten dit verzoek. Zij wensen verduidelijkingen te krijgen.

Op 9 juli 2018 vraagt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de Zwitserse autoriteiten om het verzoek te heronderzoeken. Er worden verduidelijkingen verstrekt.

Op 9 juli 2018 stemmen de Zwitserse autoriteiten in met dit verzoek tot overname.

Op 13 juli 2018 wordt een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 13 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*). Bij arrest nr. 222 109 van 28 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 26 juli 2018 wordt verzoeker overgedragen aan Zwitserland.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn synthesememorie een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de wet, in het bijzonder:

-schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

3.2. In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt:

(...)

Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

Verzoekende partij heeft toen zij voor het eerste werd geïnformeerd dat zij het recht had om een verzoek tot internationale bescherming te doen onmiddellijk aangegeven dit te willen doen de volgende dag en haar verzoek werd de volgende dag geregistreerd (zie de stukken nrs. 4, antwoord op vraag nr. 7 van het gehoorverslag DVZ 22.05.2018 en 3) .

De wettelijke termijn om dit verzoek in te dienen is bovendien 8 dagen wat betekent dat verzoekende partij haar verzoek ook binnen de wettelijke termijn deed: binnenkomst in transit op 17 mei 2018 en verzoek om internationale bescherming op 22 mei 2018 en registratie van dit verzoek op 23 mei 2018.

Verwerende partij kan daarom niet ernstig voorhouden dat verzoekende partij heeft getreuzeld om een verblijfsaanvraag in te dienen of dit laattijdig deed.

Het motief is niet ernstig en kan niet weerhouden worden.

Verzoekende partij ontkent niet dat zij met valse reisdocumenten in transit naar Heathrow Airport (London, UK) was.

Zij was op de vlucht voor de hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in haar land van herkomst zoals hiervoor beschreven. Deze mishandelingen bestonden voor de bestreden beslissing en werden posterieur genoteerd door verwerende partij.

Verwerende partij had zich degelijk en voorafgaand aan de bestreden beslissing moeten informeren wat zij niet deed waardoor zij een beslissing nam zonder kennis van de relevante feiten.

Verwerende partij blijft gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp.- 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer) .

Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij onmiddellijk moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor de blootstelling aan een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling te kunnen staven en toelichten (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover) wat zij niet deed.

Verzoekende partij dient als feitelijke vluchteling en als verzoeker van internationale bescherming niet over geldige reistitels te beschikken. Haar status van illegaal dat wil zeggen feitelijke vluchteling zonder papieren op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen kan niet in de zin van de rechtspraak van de Raad van State nr. 241.138 van 27 maart 2018 begrepen worden als het "schaden van de openbare orde" omdat het gebruik van valse reistitels in transit geen bedreiging van' de fundamenteën van de Natie betreft.

Bovendien vraagt een verzoeker om internationale bescherming om de regularisatie van zijn al of niet illegaal verblijf wat neerkomt op het inschakelen in de bestaande rechtsorde en het tegendeel aantoon van het schaden van de openbare orde.

Uw Raad kan daarbij enkel vaststellen dat een proces verbaal van de politie geen gerechtelijke veroordeling uitmaakt en het verwerende partij vrijstaat om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratieve dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen (RVV 28 november 2013, nr. 114.527) maar dat verwerende partij bij gebrek aan een gehoor voorafgaand aan de bestreden beslissing deze niet met kennis van zaken kon nemen of beslissen over de situatie van verzoekende partij in haar geheel.

Indien verwerende partij haar gehoorplicht en informatieplicht zorgvuldig had uitgeoefend dan had zij geweten dat verzoekende partij bescherming zocht en dit ook deed zodra zij over haar recht daartoe werd geïnformeerd. Deze asielaanvraag leidde tot de overdracht aan Zwitserland in toepassing van de Dublin III-Verordening en verleent haar een tijdelijk verblijfsrecht aldaar.

Verwerende partij kon hierdoor niet zonder kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak de bestreden beslissing (verbod van verblijf en verbod om terug te keren naar Schengenland daarinbegrepen Zwitserland) in hoofde van verzoekende partij nemen omdat deze niet verenigbaar is met het tijdelijk verblijfsrecht in het kader van haar asielaanvraag idat zij onvervreembaar heeft (RVV 17 januari 2019, nr. 215.311).

Het verweer dat verwerende partij aanvoert heeft betrekking op de formele motiveringsplicht terwijl verzoekende partij de - materiële motiveringsplicht inroept en aantoon dat de motieven van de bestreden beslissing deze niet redelijkerwijze kunnen schragen.

Het motief van de bestreden dat verzoekende partij de openbare orde zou schaden is generlei bewezen en is niet ernstig en kan daarom niet weerhouden worden.

Het motief met betrekking tot artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens is als motief voor het inreisverbod volkomen irrelevant.

De overige ingeroepen motieven zijn ofwel irrelevant of niet deugend en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Rekening houdende met al deze redenen is het kennelijk onredelijk om de bestreden beslissing uit te vaardigen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat de dag nadat hij gevraagd werd of hij een verzoek tot internationale bescherming wilde indienen, zijn verzoek werd geregistreerd. De wettelijke termijn van 8 dagen zou hij hebben gerespecteerd. Hij zou op 17 mei 2018 in transit zijn binnengekomen en op 23 mei 2018 zou zijn verzoek zijn geregistreerd. De beslissing zou zijn genomen zonder kennis van feiten. Hij zou met valse documenten naar Londen zijn gereisd, maar hij zou zijn land van herkomst zijn ontvlucht voor mishandelingen. Als verzoeker van internationale bescherming zou hij niet dienen te beschikken over geldige reistitels. Het gebruik van valse reistitels in transit zou geen bedreiging vormen voor de fundamentele van de Natie. Het proces-verbaal van de politie zou geen veroordeling uitmaken. M.b.t. artikel 8 EVRM zou de motivering irrelevant zijn. Het a fortiori toekennen van een termijn van drie jaren zou buiten proportie zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker laat verkeerdelijk uitschijnen als zou hij eerst een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en vervolgens de beslissing zou zijn genomen, quod non.

Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker inmiddels een verzoek tot internationale bescherming, vanuit het gesloten centrum, heeft ingediend, zal hieromtrent eerst een beslissing genomen worden. In afwachting van die beslissing kan verzoeker niet gedwongen verwijderd worden van het grondgebied.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van artikel 74/11, §1, 1° van de vreemdelingenwet omdat voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Er werd gemotiveerd dat verzoeker op heterdaad betrapt werd voor het gebruik van een vals paspoort op naam van A. H. (...) van het Verenigd Koninkrijk. Tevens werd hierbij melding gemaakt van het proces-verbaal dat werd opgesteld door de politie van Zaventem en gesteld dat hij door het bedrieglijk karakter van de feiten, afgeleid kan worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verder werd gemotiveerd dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn en dat hij valse of vervalste documenten heeft gebruikt.

De termijn van 3 jaar werd als volgt toegelicht:

"Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Uit het administratief dossier blijkt dat Verzoeker op 17 mei 2018 gecontroleerd werd door de luchtvaartpolitie in de nationale luchthaven van Zaventem. Hij bleek in bezit van valse identiteitsdocumenten, nl. een paspoort van het Verenigd Koninkrijk, naar Londen te willen reizen.

Verzoeker betwist het determinerende motief, namelijk dat hij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden wegens het gebruik van valse identiteitsdocumenten, op geen enkele wijze.

Het voorhanden van een strafrechtelijke veroordeling is geenszins noodzakelijk opdat het gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Zoals afdoende blijkt uit de stukken van het dossier werd verzoeker betrappt door de luchtvaartpolitie op het reizen in bezit van valse documenten. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou het gebruik van valse documenten geen gevaar uitmaken voor de openbare orde.

Waar hij na het nemen van de bestreden beslissing een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan het bestuur niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De motivering m.b.t. artikel 8 EVRM kan bezwaarlijk als irrelevant worden beschouwd nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd aangetroffen vergezeld van zijn echtgenote en kind.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Met zijn betoog toont hij geen schending aan van de door hem opgeworpen bepalingen.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat wordt toegelicht. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat hij op heterdaad werd betrappt op het gebruik van valse geschriften en gezien uit het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, alle gezinsleden op illegale wijze in het Rijk verblijven en zij allen “België” dienen te verlaten, zodat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet geschonden wordt en hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en gelet op het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Tevens wordt aangestipt dat verzoeker verklaarde dat hij niet kan lezen en schrijven zodat het formulier hoorrecht niet kan worden ingevuld en hij in het gesloten centrum opnieuw zal worden gehoord in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit zijn uiteenzetting blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Thans wordt verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, 1° van de vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent, wat wordt toegelicht.

3.3.3. In zoverre verzoeker kritiek uit die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep reeds verworpen werd, is dit onderdeel van het middel niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

3.3.4. Verzoeker uit kritiek op de termijn van drie jaar die wordt opgelegd. In de bestreden beslissing wordt de duur van het inreisverbod van drie jaar als volgt gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften. Betrokkene maakte gebruik van een totaal vals paspoort op naam van A. H. (...) °(...).1998 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...)) van de politie zone van Zaventem VVR.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet te kunnen lezen of schrijven. Het formulier hoorrecht kan in dit stadium niet worden ingevuld. In het gesloten centrum zal hij opnieuw gehoord worden in het kader van artikel 3 EVRM."

Verzoeker werpt op dat de motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of juiste gevolgtrekking op wettelijk vlak. Verzoeker werpt op dat hij toen hij voor het eerst werd geïnformeerd dat hij het recht had om een verzoek tot internationale bescherming te doen dit "onmiddellijk (...) de volgende dag" heeft aangegeven dit te willen doen en het verzoek de volgende dag werd geregistreerd (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 4).

De thans bestreden beslissing dateert van 17 mei 2018. Op 22 mei 2018 wordt verzoeker gehoord, uit pagina 3 van dit gehoor blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Verzoeker laat gelden dat hij op de vlucht was voor de mishandelingen in zijn land van herkomst en dat deze mishandelingen bestonden voor het nemen van de thans bestreden beslissing, maar deze pas posterieur werden genoteerd door de verwerende partij.

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij indien zij haar gehoor- en informatieplicht zorgvuldig had uitgeoefend zij dan zou hebben geweten dat verzoeker bescherming zocht en dit ook deed zodra hij over zijn recht daartoe werd geïnformeerd. Verzoeker laat gelden dat dit verzoek om internationale bescherming leidt tot de overdracht aan Zwitserland in toepassing van de Dublin-III-Verordening en dit hem daar een tijdelijk verblijfsrecht verleent. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij dan ook op onwettelijke gronden de thans bestreden beslissing heeft genomen en deze niet verenigbaar is met het tijdelijk verblijfsrecht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In dit verband wijst verzoeker op het arrest van de Raad van 17 januari 2019 met nr. 215 311.

Verzoeker erkent uitdrukkelijk dat hij "met valse reisdocumenten in transit naar Heathrow Airport (Londen, UK)" werd aangetroffen. Op 17 mei 2018 werd verzoeker gehoord door de federale politie, maar uit de weerslag van dit gehoor blijkt dat verzoeker niet wenste te spreken of niet kon spreken in een taal die begrijpelijk was voor de politie. Het gegeven dat de verwerende partij pas na het nemen van de bestreden beslissing aan verzoeker uitdrukkelijk de vraag heeft gesteld of hij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij "op heterdaad (werd) betrappt voor gebruik van valse geschriften". Naderhand bleek dat verzoeker in het bezit was van een visum afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten, maar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing heeft verzoeker dit achtergehouden. Nu het visum dat hem door de Zwitserse autoriteiten werd afgeleverd niet kenbaar werd gemaakt, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij "niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven". Het stond verzoeker vrij om op eigen initiatief aan te geven dat hij in het bezit was van een visum afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten in plaats van enkel zijn vervalste documenten voor te leggen, of om overeenkomstig artikel 50, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet "onverwijld" wanneer "de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen" aan te geven dat hij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen.

Artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4." Hieruit volgt dat een inreisverbod niet verhindert dat een vreemdeling nadien een verzoek om internationale bescherming indient. Het louter indienen van dit verzoek en het feit gedoogd te worden op het grondgebied van een lidstaat die deel uitmaakt van de lidstaten die de Dublin-III-Verordening toepassen, gedurende het onderzoek van dit verzoek, brengt niet mee dat het voorafgaandelijk inreisverbod teniet gedaan wordt.

Waar verzoeker wijst op het arrest van de Raad van 17 januari 2019 met nr. 215 311 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Ten overvloede wordt vermeld dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke gegevens in deze zaak dezelfde zouden zijn.

3.3.5. Verzoeker laat gelden dat de wettelijke termijn om een verzoek in te dienen acht dagen bedraagt, wat betekent dat hij zijn verzoek binnen de wettelijke termijn deed. Verzoeker voert dan ook aan dat de verwerende partij hem niet kan verwijten dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de termijn van acht dagen deed, hij getreuzeld zou hebben om een verblijfsaanvraag in te dienen of dat hij dit laattijdig deed.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van valse geschriften. Betrokkene maakte gebruik van een totaal vals paspoort op naam van A. H. (...) °(...).1998 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...) van de politie zone van Zaventem VVR.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

En

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden.”

Tevens wordt gewezen op artikel 50, § 1 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen de acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, een verzoek om internationale bescherming doen.

De in het eerste lid bedoelde vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, moet dit verzoek om internationale bescherming onverwijld doen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen.

De vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet voor het einde van het verblijf van maximaal drie maanden, een verzoek om internationale bescherming doen.

(...)”

In tegenstelling tot wat verzoeker thans tracht voor te houden kwam het hem toe om hetzij op legale wijze het Rijk binnen te komen, hetzij *“dit verzoek om internationale bescherming onverwijld (te) doen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen.”* Verzoeker betwist niet dat hij *“op heterdaad betrapt (werd) voor gebruik van valse geschriften”* en *“gebruik (maakte) van een totaal vals paspoort op naam van A. H. (...) °(...).1998 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...) van de politie zone van Zaventem VVR.)”* zodat *“(g)ezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”*. Zoals reeds gesteld, stond het verzoeker vrij om op eigen initiatief aan te geven dat hij in het bezit was van een visum afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten of om onmiddellijk aan de politie mee te delen dat hij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen.

3.3.6. Verzoeker laat gelden dat hij als feitelijk vluchteling en als verzoeker van internationale bescherming niet over geldige reistitels dient te beschikken. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker ervoor gekozen heeft om zijn visum achter te houden en gebruik te maken van een vervalst paspoort. Het steunt niet op een verkeerde feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing vermeld wordt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van vervalste documenten.

3.3.7. Verzoeker laat gelden dat zijn “status van illegaal”, wat volgens hem moet worden begrepen als feitelijke vluchteling zonder papieren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet kan worden begrepen als het schaden van de openbare orde zoals het wordt begrepen in het arrest met nr. 241.138 van 27 maart 2018 van de Raad van State omdat het gebruik van valse reistitels in transit geen bedreiging van de fundamenteën van de natie betreft.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hem een inreisverbod wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat in de verwijderingsbeslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en niet in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwijzing naar het arrest met nr. 241.138 van 27 maart 2018 van de Raad van State is niet dienstig. In de zaak die aan dit arrest ten grondslag ligt werd ten aanzien van de betrokken vreemdeling een koninklijk besluit tot uitzetting genomen terwijl in deze zaak ten aanzien van verzoeker een inreisverbod werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, 1° van de vreemdelingenwet. De verwijzing in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, vormt één van de motieven waarom de termijn van drie jaar wordt opgelegd.

Waar verzoeker opwerpt dat hij met het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming waarmee hij legaal verblijf tracht te bekomen het tegendeel bewijst van het gegeven dat hij de openbare orde zou schaden, kan verzoeker niet worden bijgetreden. Verzoeker erkent uitdrukkelijk dat hij “*met valse reisdocumenten in transit naar Heathrow Airport (Londen, UK)*” werd aangetroffen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat hij “*op heterdaad betrapt (werd) voor gebruik van valse geschriften*” en “*gebruik (maakte) van een totaal vals paspoort op naam van A. H. (...) °(...).1998 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...)) van de politie zone van Zaventem VVR.*” zodat “*(g)ezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*” Indien verzoeker een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, hoefde hij daartoe geenszins door middel van “*een totaal vals paspoort*” richting Groot-Brittannië te reizen.

Waar verzoeker aanstipt dat een proces-verbaal van de politie geen gerechtelijke veroordeling uitmaakt, wordt erop gewezen dat het vermoeden van onschuld, waarop verzoeker lijkt te doelen niet belet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Waar verzoeker op het einde van zijn synthesememorie nog opwerpt dat het motief van de bestreden beslissing dat hij de openbare orde zou schaden niet bewezen werd, kan hij gelet op het bovenstaande niet worden bijgetreden. Immers erkent verzoeker uitdrukkelijk dat hij “*met valse reisdocumenten in transit naar Heathrow Airport (Londen, UK)*” werd aangetroffen en hij betwist niet dat hij “*op heterdaad (werd) betrapt voor gebruik van valse geschriften*” en “*gebruik (maakte) van een totaal vals paspoort op naam van A. H. (...) °(...).1998 Verenigd Koninkrijk (PV nummer : (...)) van de politie zone van Zaventem VVR.*”.

3.3.8. Verzoeker laat gelden dat het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8 van het EVRM als motief voor het inreisverbod volkomen irrelevant is. Vooreerst betwist verzoeker niet dat “*alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen*” en hij “*niet (kan) voorhouden van hen gescheiden te (zullen) worden*” zodat “*geen schending van artikel 8 van het EVRM (kan) worden ingeroepen*” en “*(i)n het land van herkomst (...) het hele gezin samen een nieuwe toekomst (kan) opbouwen*”. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet gaat de beslissing tot verwijdering die geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek toestaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar en wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het gegeven dat de gemachtigde hierbij het familieleven van verzoeker in rekening brengt, moet in dit verband worden gekaderd. De verwijzing in de bestreden beslissing naar het feit dat er in deze zaak geen schending van artikel 8 van het EVRM is, vormt één van de motieven waarom de termijn van drie jaar wordt opgelegd en getuigt dat de gemachtigde oog heeft gehad voor de specifieke omstandigheden van deze zaak.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk met welke specifieke omstandigheden volgens hem geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET